

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce **Ing. P. B.**, zastoupeného JUDr. Milanem Zápotočným, advokátem se sídlem Telečská 7, 586 01 Jihlava, proti žalovanému **Krajskému úřadu kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2002, č. j. SŘ-887/02-KP, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 2. 2010, č. j. 57 Ca 39/2008 - 298,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 9. 9. 2002 zamítl žalovaný odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Okresního úřadu Jihlava ze dne 29. 4. 2002, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi dle § 30 odst. 1 písm. i) zákona České národní rady č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve spojení s § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Uvedeného jednání se žalobce dopustil tím, že dne 2. 12. 2001 ve 4:30 hodin byl jako řidič motorového vozidla kontrolován hlídkou Policie České republiky, přičemž po vykonání dechové zkoušky přístrojem Alcotest 7410 Dräger byla naměřena hodnota 0,97 promile. Žalobce byl proto vyzván k podrobení se lékařskému vyšetření a odběru krve, což odmítl. Za předmětné jednání mu byla uložena pokuta ve výši 10 000 Kč, zákaz řízení motorových vozidel na dobu 18 měsíců a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 500 Kč.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně; ten rozsudkem ze dne 4. 11. 2004, č. j. 57 Ca 114/2003 - 48, žalobě vyhověl, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku vytkl krajský soud žalovanému rozpornost skutkových zjištění a skutečného stavu věci a nedostatečné dokazování. Žalovaný napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností; té Nejvyšší správní soud vyhověl a rozsudkem ze dne 1. 2. 2006, č. j. 1 As 7/2005 - 78, rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost a pro nedostatek důvodů.

Krajský soud v dalším řízení opět zrušil rozhodnutí žalovaného rozsudkem ze dne 24. 5. 2007, č. j. 57 Ca 10/2006 - 102, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud však ke kasační stížnosti žalovaného i tentokrát zrušil rozsudek krajského soudu svým rozsudkem ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 As 33/2007 - 150, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Napadený rozsudek opět označil za nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a pro nedostatek důvodů. Kromě toho se Nejvyšší správní soud instruktivně zabýval podstatou přestupku dle § 30 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích ve spojení s § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu.

Krajský soud v novém řízení zamítl žalobu rozsudkem ze dne 31. 1. 2008, č. j. 57 Ca 72/2007 - 180, v němž ocitoval úvahy z předchozího zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu s tím, že krajský soud je povinen respektovat jeho stanovisko, a proto musí žalobu zamítnout. Na základě kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud opětovně zrušil rozsudek krajského soudu rozsudkem ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 As 34/2008 - 219 pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Nejvyšší správní soud krajskému soudu vytkl, že napadený rozsudek neobsahuje žádné jeho vlastní hodnotící úvahy a je pouze doslovnou citací pasáže *obiter dictum* z předchozího rozsudku Nejvyššího správního soudu. Krajský soud se vůbec nevypořádal s jednotlivými žalobními námitkami a s důkazy navrženými žalobcem v průběhu řízení. Nejvyšší správní soud rovněž apeloval na krajský soud, že není možné ani v rekapitulační části rozsudku pro stručnost odkazovat na předchozí rozsudky krajského soudu, které byly zrušeny v kasačním řízení.

V následném řízení krajský soud v pořadí již čtvrtým rozsudkem ze dne 31. 12. 2008, č. j. 57 Ca 39/2008 - 234, žalobu opět zamítl. I tento rozsudek však byl Nejvyšším správním soudem zrušen rozsudkem ze dne 11. 6. 2009, č. j. 1 As 25/2009 - 262, pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Nejvyšší správní soud přikázal krajskému soudu, aby se vypořádal se všemi žalobními námitkami a navrhovanými důkazy, a to srozumitelně, jasně a vyčerpávajícím způsobem: teprve poté bude moci zdejší soud přistoupit k přezkumu jeho rozhodnutí z hlediska právních a skutkových otázek nastolených žalobcem v kasační stížnosti.

Krajský soud tedy pokračoval v řízení a po dvou ústních jednáních ve věci žalobu zamítl rozsudkem ze dne 25. 2. 2010, č. j. 57 Ca 39/2008 - 298.

Proti tomuto poslednímu rozsudku krajského soudu podal žalobce novou kasační stížnost. Její přípustnost přitom podobně jako v předchozích případech opřel o nález Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05 s tím, že Nejvyšší správní soud se v předchozích řízeních o kasačních stížnostech doposud nezabýval věcí samou, tj. výkladem hmotného práva. Za důvody kasační stížnosti žalobce označil nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, nesprávné posouzení právní otázky soudem a vady řízení před správním orgánem [§ 103 odst. 1 písm. a), b), d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád s právní (s. ř. s.)].

Nepřezkoumatelnost spatřoval žalobce v tom, že rozsudek není dostatečně odůvodněný (soud se nevypořádal se všemi námitkami žalobce a neodůvodnil neprovedení žalobcem navržených důkazů). Soud se zejména dostatečně nevypořádal s námitkou žalobce týkající se interpretace vůle žalobce podrobit se lékařskému vyšetření. S odkazem na nálezy Ústavního soudu žalobce konstatuje, že rozsudek zcela postrádá vyčerpávající odůvodnění, čímž je žalobci odepráno právo seznámit se s argumenty soudu ke každé jednotlivé námitce.

Podle žalobce krajský soud sice aplikoval správný právní předpis, avšak vyvodil nesprávný právní závěr, neboť opominul konkrétní skutkový stav případu. Dále skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, je podle žalobce v rozporu se spisem (závěry učiněné krajským soudem jsou v rozporu se spisem, zejména s protokoly zachycujícími svědecké výpovědi). Současně žalobce poukázal na nedostatečně zjištěný skutkový stav způsobený neprovedením pro věc významných důkazů, mimo jiné navržených při soudním jednání dne 25. 2. 2010. Ačkoliv Nejvyšší správní soud vyslovil svůj názor co do interpretace normy (v rozsudku ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 As 33/2007 - 150 – pozn. soudu), nezabýval se aplikací právní normy na konkrétní případ. Krajský soud proto pochybil, když s odkazem na tento názor žalobu zamítl. Nesprávně totiž vyhodnotil skutkový stav (vyšel z rozporuplných svědeckých výpovědí policistů J. M. a J. H., naproti tomu svědeckou výpověď žalobce a svědkyně Š. považoval za nevěrohodné), který chybně podřadil pod konkrétní normu.

Podle žalobce nevychází závěr krajského soudu o tom, že oba policisté byli po celou dobu jednání s žalobcem přítomni, z provedeného dokazování. Žalobce napadá rovněž věrohodnost výpovědí obou policistů: podle žalobce je zajímavé, jak detailně si oba policisté při svědecké výpovědi dne 25. 2. 2010 vybavovali situaci ze dne 2. 12. 2001, tj. skutkový děj, který se stal před osmi lety. Žalobce vypočetl, že policisté mohli za dobu osmi let řešit cca 9600 případů, což podle něj znamená jistou informovanost policistů o případu těsně před soudním jednáním. Krajský soud dále v odůvodnění rozsudku poukázal na to, že svědecké výpovědi policistů z roku 2002 a z 25. 2. 2010 se rozcházejí v tom, kdy byla učiněna zkouška detekčními trubičkami. Soud se měl s tímto rozporem vypořádat v kontextu komplexnosti svědeckých výpovědí – zda tento rozpor nepředurčuje nevěrohodnost výpovědí jako celku. Žalobce dodává, že policisté pochybili, když neučinili žádný záznam o provedení kontroly prostřednictvím detekčních trubiček a nepoučili žalobce o nutnosti podrobit se lékařskému vyšetření a žalobce navíc toto vyšetření neodmítl. Výpověď svědkyně Š. nelze považovat za nevěrohodnou jen proto, že seděla v automobilu, neboť ve 4:30 hodin ráno nebyl žádný provoz a slova policistů i žalobce byla slyšet zřetelně.

Žalobce dále namítá, že policisté na ústním jednání před soudem dne 25. 2. 2010 potvrdili, že dechová zkouška detekčními trubičkami byla provedena před zkouškou prostřednictvím přístroje Alcotest. Žalobce tvrdí, že zkouška detekčními trubičkami byla negativní: pak je zcela bezpředmětné hovořit o pozitivním výsledku dechové zkoušky, na který je vázán vznik jeho povinnosti podrobit se lékařskému vyšetření. Postup policistů, kteří žalobce podrobili opakovaným dechovým zkouškám, je nezákonný, v rozporu s obsahem a smyslem § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu ve znění platném v době posuzovaného jednání. Za nepřípustný považuje žalobce výklad žalovaného, podle něž zákon opakované provádění dechové zkoušky nezakazuje, a tudíž může orgán státní moci toto vyšetření opakovaně provádět.

V další námitce žalobce poukazoval na nedostatky přístroje Alcotest Dräger 7410, pro něž nelze dechovou zkoušku provedenou tímto přístrojem považovat za pozitivní. Funkčnost přístroje nebyla náležitě zjištěna znaleckým posudkem a obecné vyjádření pracovníce servisu společnosti Dräger s. r. o. nepovažuje žalobce za dostatečné a věrohodné. Dokumentace k přístroji navíc uvádí, že přístroj lze provozovat za teplot od -5 do 45 stupňů Celsia, avšak v průběhu silniční kontroly byl mráz -15 stupňů Celsia. Žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že nenamítal-li na místě výsledek dechové zkoušky přístrojem Alcotest, byl srozuměn s tím, že jeho test je pozitivní (žalobce do zápisu uvedl, že přístroj je podle jeho mínění vadný). Jelikož žalobce nepožil žádný alkohol, nemohl být srozuměn s tím, že měl pozitivní výsledek zkoušky. Vzhledem k vadnému přístroji a k chování policistů, kteří po žalobci odběr krve nepožadovali, byla podle žalobce situace v naprostém pořádku.

Jako zásadní námitku označil žalobce své tvrzení, že se neodmítl podrobit lékařskému vyšetření. Žalobce chtěl pouze řešit situaci své spolujezdkyně (odvézt ji domů), a poté se dostavit na odběr krve, což mu nebylo umožněno. Snahu vyřešit situaci spolujezdkyně nelze podle žalobce považovat za jím kladenou nesplnitelnou podmínku – žalobce naopak poukazuje na § 6 odst. 1 zákona č. 283/1991 Sb. o Policii České republiky, a na zásah do práv spolujezdkyně, který by překročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného policisty. Žalobce byl v této souvislosti uveden policistou H. v omyl, neboť nebyl řádně dokumentárně poučen policií o možnosti naplnění skutkové podstaty přestupku pro případ, že se nepodrobí lékařskému vyšetření. Žalovaný nezohlednil, to, že žalobce byl ochoten s policisty spolupracovat, že neměl v úmyslu nepodrobit se lékařskému vyšetření a nebral v úvahu ani výpověď žalobce a svědkyně Š. o tom, že žalobce nebyl policisty jednoznačně vyzván k lékařskému vyšetření. Závěr žalovaného, že za odmítnutí podrobit se lékařskému vyšetření je nutné považovat i kladení nesplnitelných podmínek (odvoz spolujezdkyně), odporuje podle žalobce § 35 odst. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník.

Žalobce rovněž zastává názor, že je třeba brát v potaz i pochybení policie, která jednala v rozporu se zákonem. Tato pochybení spatřuje žalobce v tom, že byl v rozporu s § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu podroben opakovaným dechovým zkouškám a že nebyl poučen o následcích nepodrobení se lékařskému vyšetření, a to ani v oznámení přestupku ze dne 2. 12. 2001.

Konečně žalobce poukázal na ústavní aspekt celého případu s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 9. 2. 1998, sp. zn. IV. ÚS 154/97. Žalobce je přesvědčen, že při střetu práva policejního orgánu kontrolovat zákonným způsobem dodržování povinnosti účastníků silničního provozu s právem B. Š. na ochranu zdraví v souladu s článkem 31 Listiny základních práv a svobod byl policejní orgán povinen postupovat tak, že svědkyni B. Š. vyloží při cestě služebním autem na trase v blízkosti místa bydliště paní B. Š.

Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti především odkázal na svá předešlá vyjádření. Napadený rozsudek krajského soudu považuje za srozumitelný a odůvodněný, a proto ho nelze označit za nepřezkoumatelný. Soudem provedené dokazování nepřineslo do případu žádná nová rozhodná zjištění, která by tento závěr o vině žalobce za přestupek zpochybnila či dokonce vyvrátila. Doplněním dokazování došlo k odstranění rozporů v otázce, zda dechové zkoušce

přístrojem Alcotest předcházela zkouška dechovými trubičkami. Žalovaný však při vydání rozhodnutí vycházel z pozitivního výsledku zkoušky provedené přístrojem Alcotest, o kterém nebylo pochyb. Průběh dechové zkoušky pomocí detekčních trubiček není proto v dané věci rozhodující a žalovaný z něj nikdy nevycházel. Žalovaný se domnívá, že krajský soud v napadeném rozsudku odstranil všechny dosud mu Nejvyšším správním soudem vytýkané vady, a žalovaná proto považuje napadený rozsudek za zákonný a správný a navrhuje, aby byla kasační stížnost jako nedůvodná zamítnuta.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti pohledu § 104 odst. 3 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.). V předchozích rozsudcích zrušil Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu vždy z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a případně pro nesrozumitelnost. Současně krajskému soudu přikázal, aby se vypořádal se všemi žalobními body a se všemi navrhovanými důkazy a neodkazoval na odůvodnění svých předchozích rozsudků, které byly zrušeny. Právě tyto příkazy je nutno považovat za závazný právní názor ve smyslu § 110 odst. 3 s. ř. s., jímž je krajský soud vázán. Podstatou závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu tedy byla vždy nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu. V tomto smyslu se Nejvyšší správní soud nezabýval hmotněprávní stránkou věci. Kasační stížnost je proto v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, čj. IV. ÚS 136/05, přípustná. Žalobce navíc v kasační stížnosti poukazuje na nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu s tím, že se nevypořádal se všemi žalobními námitkami a důkazními návrhy. Tímto konstatováním žalobce implicitně tvrdí, že krajský soud nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu, neboť nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů byla zdejším soudem krajskému soudu již dříve vytýkána. I z tohoto pohledu je tak kasační stížnost přípustná.

Kasační stížnost není důvodná.

Žalobcova argumentace týkající se nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu je vedena převážně v obecné rovině bez konkrétních výtek vůči odůvodnění rozsudku krajského soudu. Nejvyšší správní soud přesto v souladu s § 109 odst. 3 s. ř. s. přezkoumal soulad napadeného rozsudku s požadavky na odůvodnění soudních rozhodnutí vymezené mimo jiné v nálezech Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, jakož i v rozsudcích zdejšího soudu, např. rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS. Dospěl přitom k závěru, že napadený rozsudek těmito požadavkům vyhovuje. Krajský soud se v odůvodnění rozsudku – jakkoliv je pro něj charakteristické nadbytečné opakování skutkových okolností případu – vypořádal s námitkami, které žalobce vznesl v žalobě a které případně rozvedl ve svých dalších podáních. Je rovněž nesporné, že krajský soud provedl převážnou většinu důkazních prostředků navrhovaných žalobcem (výslechy svědků). Návrh žalobce na provedení znaleckého posudku z oboru kybernetika – výpočetní technika za účelem ověření funkčnosti použitého přístroje Alcotest krajský soud zamítl a tento svůj postup řádně odůvodnil (str. 11 třetí odstavce napadeného rozsudku). Krajský soud se výslovně nevyjádřil k návrhu důkazního prostředku obsaženého v podání žalobce ze dne 24. 4. 2003 – výslechu nstržm. K. a nstržm. K. k posouzení věrohodnosti jimi sepsaného úředního záznamu ze dne 8. 4. 2002. Sám žalobce však provedení tohoto důkazního prostředku vázal na provedení výše zmíněného znaleckého posudku a na jeho závěr ohledně vlivu klimatických podmínek na přesnost přístroje Alcotest. Jelikož znalecký posudek proveden nebyl, nebyl důvod provádět ani výslech těchto policistů: argumentace soudu

k neprovedení znaleckého posudku v sobě proto implicitně zahrnuje i důvody pro neprovedení předmětných výsledků. Stejně je třeba hodnotit zamítnutí důkazů navržených při jednání dne 25. 2. 2010, neboť ty v podstatě směřovaly opět k funkčnosti přístroje Alcotest, která (jak bude ještě níže rozebráno) nemá na spáchání přestupku vliv.

Žalobce konečně k nepřezkoumatelnosti konkrétně namítal, že se soud dostatečně nevypořádal s námitkou žalobce týkající se interpretace vůle žalobce podrobit se lékařskému vyšetření. Krajský soud se otázkou odmítnutí podrobit se lékařskému vyšetření zabýval na str. 10 v posledním odstavci a na str. 12 v druhém a třetím odstavci. Vzal přitom za prokázané z provedených svědeckých výpovědí, že žalobce poté, co nadýchal pozitivní hodnotu do přístroje Alcotest a byl vyzván k absolvování lékařského vyšetření, podmínil svou účast na vyšetření odvozem spolujezdkyně, což mu nebylo umožněno. Tento skutkový stav krajský soud kvalifikoval jako odmítnutí podrobit se lékařskému vyšetření (podmínění účasti nesplnitelnou podmínkou). Krajský soud výslovně neposuzoval projev vůle žalobce z pohledu § 35 odst. 1 a 2 občanského zákoníku (tj. své úvahy explicitně nepodřadil pod tyto normy), z jeho argumentace je však zjevné, že neměl pochybnosti o učiněném projevu vůle žalobce a o jeho významu – odvoz spolujezdkyně vyhodnotil jako nesplnitelnou podmínku, jejímž položením žalobce svoji účast na lékařském vyšetření znemožnil. S tím související tvrzené uvedení žalobce v omyl jedním z policistů krajský soud rovněž hodnotil (str. 13 rozsudku) a neshledal, že by mělo na žalobcovu vůli podrobit se lékařskému vyšetření vliv. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že rozsudek krajského soudu nelze považovat za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

Před posouzením námitek týkajících se věci samé považuje Nejvyšší správní soud za vhodné vyložit relevantní právní úpravu daného přestupku, tj. připomenout a rozvinout své závěry, které vyslovil jako *obiter dictum* v předcházejícím rozsudku ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 As 33/2007 - 150, dostupném na www.nssoud.cz.

Ustanovení § 30 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích ve znění účinném v době spáchání přestupku stanovilo, že přestupku se dopustí ten, kdo při výkonu činnosti, při níž by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo poškodit majetek, odmítne podrobit se dechové zkoušce nebo, byla-li dechová zkouška pozitivní, se odmítne podrobit lékařskému vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ač to nebylo spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví. Uvedené ustanovení obsahuje dvě skutkové podstaty. Jedná se jednak o odmítnutí podrobit se dechové zkoušce (postačuje samo toto odmítnutí) a jednak o odmítnutí podrobit se lékařskému vyšetření za předpokladu, že dechová zkouška byla pozitivní. Tyto skutkové podstaty přestupků jsou samostatné a na sobě nezávislé, nejedná se o dva znaky téhož přestupku. Žalobce byl shledán vinným až z přestupku spočívajícím v odmítnutí lékařského vyšetření po pozitivní dechové zkoušce. Podstatou přestupku dle § 30 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích ve spojení s § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., který je žalobci kladen za vinu, je skutečnost, že jako řidič motorového vozidla poté, kdy byla u něho provedena dechová zkouška s pozitivním výsledkem, se odmítl podrobit lékařskému vyšetření, zda není ovlivněn alkoholem. Není přitom vůbec podstatné, zda pachatel skutečně byl nebo nebyl pod vlivem alkoholu. Ke shledání viny postačuje objektivní fakt, že dechová zkouška byla pozitivní a že následně došlo ze strany pachatele k odmítnutí podrobit se lékařskému vyšetření. Za odmítnutí přitom nelze považovat pouze výslovný projev vůle, ale např. i podmiňování podstoupení lékařského vyšetření různými nesplnitelnými podmínkami, jako je odvoz spolujezdce (srov. též rozsudek ze dne 24. 6. 2008, č. j. 8 As 11/2007 - 56, dostupný na www.nssoud.cz, v němž

Nejvyšší správní soud v rámci *obiter dictum* vyhodnotil tvrzenou nemožnost podrobit se lékařskému vyšetření ze zdravotních či časových důvodů jako skutečnost, která je zcela irelevantní z hlediska vzniku odpovědnosti za přestupek). Rovněž případná vada dechového přístroje nemá žádný vliv na naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku, neboť účelem zákona o přestupcích zde není trestat řízení motorového vozidla po požití alkoholu, ale zajistit potřebnou spolupráci podezřelého se správními orgány, resp. trestat odmítnutí takové spolupráce, která je nutná pro řádné vyšetření případného jiného přestupku na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi (viz též rozsudek zdejšího soudu ze dne 25. 8. 2004, č. j. 2 As 35/2004 - 53, publikovaný pod č. 406/2004 Sb. NSS). Řečeno jinak v daném případě nejde o to, zda naměřená hodnota byla správná, ale je podstatné, zda byla pozitivní a zda tedy pachateli vznikla povinnost podrobit se lékařskému vyšetření (které by definitivně potvrdilo či vyvrátilo údaje naměřené dechovým přístrojem).

Ustanovení zákona o přestupcích trestající odmítnutí podrobit se lékařskému vyšetření za účelem zjištění, zda podezřelý je pod vlivem alkoholu, se od spáchání předmětného přestupku měnilo. Nejprve zákon č. 62/2002 Sb., kterým se mění zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, nahradil § 30 odst. 1 písm. i) tímto textem: přestupku se dopustí ten, kdo při výkonu činnosti, při níž by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí anebo poškodit majetek, se odmítne 1. podrobit dechové zkoušce, 2. podrobit lékařskému vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem v případě, že dechová zkouška byla pozitivní, nebo 3. podrobit lékařskému vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou, ač má povinnost takové zkoušky nebo vyšetření se podrobit a není to spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví. Následně s účinností od 1. 1. 2006 zákon č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů, stanovil současné znění § 30 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích: přestupku se dopustí ten, kdo odepře se podrobit vyšetření, zda není ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, k němuž byl vyzván podle zvláštního právního předpisu (tím je míněn § 16 odst. 3 zákona č. 379/2005 Sb. stanovící podmínky provedení orientačního vyšetření či odborného lékařského vyšetření). Konečně od 1. 7. 2006 byla do § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích vložena zákonem č. 226/2006 Sb., kterým se mění zákon č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, zvláštní skutková podstata přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Podle tohoto ustanovení se přestupku dopustí ten, kdo se přes výzvu podle zvláštního právního předpisu (míněn zákon o silničním provozu) odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoliv takové vyšetření není spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví.

S ohledem na citované změny zákona o přestupcích Nejvyšší správní soud vážil, zda nedošlo k dekriminalizaci jednání, jež bylo žalobci kladeno za vinu, či zda současná právní úprava není pro žalobce příznivější než znění zákona o přestupcích v době spáchání přestupku (aplikace retroaktivity ve prospěch pachatele, jak byla vymezena např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2008, č. j. 2 As 9/2008 - 77, publikovaném pod

č. 1684/2008 Sb. NSS). Dospěl však k závěru, že nikoliv. Ze zákona o přestupcích po celou dobu od spáchání přestupku vyplývá jednoznačná vůle zákonodárce trestat nesplnění povinnosti podrobit se lékařskému vyšetření za účelem zjištění, zda podezřelý je pod vlivem alkoholu, a to i přes nepatrné změny v definici skutkové podstaty. Tato povinnost byla stanovena po celou dobu správního i soudního řízení v § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu. Novela tohoto ustanovení provedená zákonem č. 226/2006 Sb. s účinností od 1. 7. 2006 přestala striktně vázat povinnost řidiče podrobit se lékařskému vyšetření na pozitivní výsledek dechové zkoušky – rozhodující podle této právní úpravy byla výzva policisty nebo strážníka obecní policie k podstoupení lékařského vyšetření. Opuštění podmínky předchozí pozitivní dechové zkoušky však lze považovat spíše za změnu zákona v neprospěch žalobce, ke které přihlížet nelze (ostatně, jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 As 24/2009 - 65, publikovaném pod č. 2063/2010 Sb. NSS, tato změna neznamená, že by výzva k podrobení se lékařskému vyšetření „mohla být projevem libovůle nebo šikany ze strany policejního orgánu. Taková výzva mohla a i nadále může být opodstatněná pouze v případě, kdy na základě orientační dechové zkoušky či na základě jiných indicií vznikne důvodné podezření, že kontrolovaná osoba řídí vozidlo pod vlivem alkoholu“). Na existenci povinnosti podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu a na spáchání přestupku, který je stěžovateli kladen za vinu, pak neměla vliv ani novelizace § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb. provedená zákonem č. 274/2008 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o Policii České republiky (k tomu viz podrobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2009, č. j. 6 As 40/2009 - 125, publikovaný pod č. 2027/2010 Sb. NSS). Krajský soud proto správně postupoval podle § 30 odst. 1 písm. i) ve znění účinném v době spáchání přestupku, jehož výklad byl proveden výše.

Po vyřešení této otázky přistoupil Nejvyšší správní soud k hodnocení jednotlivých námitek obsažených v kasační stížnosti. Žalobce krajskému soudu především vytýkal, že nesprávně zhodnotil skutkový stav a že skutkový stav nebyl žalovaným ani soudem zjištěn dostatečně.

Ve správním spisu je mimo jiné obsaženo oznámení přestupku ze dne 2. 12. 2001, v němž je uvedeno, že dne 2. 12. 2001 ve 4:30 hodin kontrolovala hlídka policie na ulici Fritzova vozidlo žalobce. Při kontrole vzniklo podezření, že žalobce je pod vlivem alkoholu. Bylo přistoupeno k orientační dechové zkoušce. Zkouška byla pozitivní (0,97 ‰). Řidič byl vyzván, aby se podrobil lékařskému vyšetření s odběrem krve. To odmítl. Řidič s výsledkem měření nesouhlasil. Řidič byl poučen dle § 12 zákona č. 283/1991 Sb. Řidiči byla do vystřízlivění zakázána další jízda. Na oznámení je připojeno obtížně čitelné vyjádření žalobce, že se domnívá, že přístroj nebyl zcela v pořádku. Oznámení je podepsáno žalobcem, a policisty H. a M. Dále je ve správním spisu založen zápis o dechové zkoušce, na němž je uvedeno číslo přístroje Alcotest, číslo měření a datum a čas: 1. 12. 01 23:35. Jako místo měření je uvedena ulice Fritzova, řidič P. B. a výsledek měření 0,97 promile. Zápis je podepsán policistou M. a žalobcem. Z výpisu evidenční karty řidiče žalobce vyplývá, že se tento dopustil již několika přestupků na úseku bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Dále správní spis obsahuje kalibrační knihu použitého přístroje Alcotest, podle níž byl přístroj naposledy kalibrován s rozptylem $\pm 0,01$ ‰ dne 6. 11. 2001, tj. měsíc před silniční kontrolou žalobce, přičemž interval kalibrace je stanoven na 6 měsíců. Z doložených technických údajů o přístroji vyplývá, že okolní podmínky při provozu přístroje musí být v teplotním rozmezí -5 až 45°C, resp. až -20°C na maximální dobu použití 30 minut po předchozím skladování při teplotě přesahující 0°C. K žádosti Okresního úřadu Jihlava se vyjádřil výrobce přístroje Alcotest, společnost Dräger

s. r. o., tak, že tento přístroj pracuje a měří nezávisle na tiskárně, a tudíž nesprávné nastavení časového údaje na tiskárně nemá žádný vliv na naměřené hodnoty. Ve správním spise je rovněž založen protokol o podání vysvětlení policistou J. M. ze dne 5. 3. 2002 a dále výsledky policistů J. M., J. H., žalobce a jeho spolujezdkyně B. Š. ze dne 5. 2. , 5. 4. a 26. 4. 2002. Výpovědi se shodují v tom, že kromě dechové zkoušky přístrojem Alcotest byla prováděna ještě dechová zkouška detekčními trubičkami; je nicméně sporné, zda tato zkouška byla provedena před nebo po zkoušce přístrojem Alcotest a zda byla pozitivní – správný spis neobsahuje žádný záznam o této zkoušce a policisté potvrdili, že žádný záznam nese-psali. Dále je z výpovědí patrné, že přístroj Alcotest byl na místo silniční kontroly dovezen jinou hlídkou policie, že žalobce do přístroje skutečně dýchal a byl seznámen s nadýchanou hodnotou. Výpovědi se rovněž shodují v tom, že žalobce byl vyzván k tomu, aby se podrobil lékařskému vyšetření, což podmínil odvozem spolujezdkyně Š., a to mu nebylo policisty umožněno.

Výsledky provedené krajským soudem v rámci soudního řízení nepřinesly pro věc žádné nové skutečnosti ani nevyjasnily otázku dechové zkoušky detekčními trubičkami – spíše naopak. Nejvyšší správní soud souhlasí s žalobcem v tom, že důkazní hodnota a věrohodnost výpovědi policistů před soudem je snížena vzhledem k velkému množství obdobných případů, které policisté za dobu od spáchání přestupku řešili (byť žalobcův výpočet je čistě spekulativní), zároveň je ovšem zřejmé, že nízkou věrohodností se budou vyznačovat i výpovědi žalobce a svědkyně Š. s ohledem na časový odstup, s kterým byly prováděny – tj. více než devět let od spáchání přestupku. Vzhledem k takto dlouhému časovému intervalu není ostatně příliš zřejmé, co krajský soud od provedení výsledků těchto svědků očekával. Podle názoru Nejvyššího správního soudu byl však skutkový stav tak, jak vyplývá ze správního spisu, zjištěn správními orgány ve správním řízení dostačujícím způsobem pro závěr, že žalobce předmětný přestupek skutečně spáchal.

Žalobce stavěl svoji obranu na nefunkčnosti přístroje Alcotest a domáhal se v této souvislosti provedení znaleckého posudku. Podstatnými znaky přestupkového jednání, jehož se žalobce dopustil, je pozitivnost dechové zkoušky a odmítnutí podrobit se následně lékařskému vyšetření. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 As 24/2009 - 65, publikovaném pod č. 2063/2010 Sb. NSS, konstatoval, že „[j]akákoli naměřená hodnota vyšší než nula nasvědčuje výskytu určitého množství alkoholu v organismu. Z tohoto pohledu je tedy třeba každý takový výsledek dechové zkoušky považovat za pozitivní, přičemž i minimální hodnota alkoholu v dechu řidiče naměřená při dechové zkoušce vznáší pochybnost o tom, zda-li tento řidič před řízením motorového vozidla nepožil alkoholický nápoj a nebyl při řízení vozidla pod jeho vlivem.“ Z hodnoty naměřené přístrojem Alcotest v žalobcově případě je nepochybné, že dechová zkouška pozitivní byla – v tom okamžiku mu vznikla povinnost podrobit se lékařskému vyšetření. Této povinnosti se nelze zprostit tvrzením o nefunkčnosti přístroje, resp. pro tuto povinnost a následné naplnění skutkové podstaty přestupku není rozhodné, zda přístroj v době zkoušky byl či nebyl zcela funkční. Naměření pozitivní hodnoty (v případě žalobce navíc nemalé) vyvolalo u kontrolujících policistů oprávněné pochybnosti o stavu, v němž řídil motorové vozidlo, a proto bylo nutné jej okamžitě podrobit lékařskému vyšetření – které by naměřenou hodnotu s konečnou platností potvrdilo či vyvrátilo.

Přestože tedy Nejvyšší správní soud – shodně s krajským soudem – nepovažuje tvrzení žalobce o nefunkčnosti přístroje Alcotest za relevantní pro naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku, a tudíž neshledává ani důvod k provedení žalobcem navrženého znaleckého posudku (neboť by nemohl zvrátit skutečnost, že žalobce nadýchal pozitivní

hodnotu obsahu alkoholu v krvi a následně odmítl lékařské vyšetření), uvádí k žalobcovým konkrétním výtkám následující. Za prvé, podle kalibrační knihy byl přístroj měsíc před kontrolou kalibrován s tím, že zkouška byla vyhovující s rozptylem 0,01 ‰, další zkouška měla následovat až za pět měsíců po předmětné silniční kontrole. Z tohoto pohledu tedy přístroj nezavdával jakékoliv důvody k pochybnostem o jeho funkčnosti. Zakládal-li žalobce nefunkčnost přístroje na okolní teplotě (-15°C), poukazuje soud na technické údaje k přístroji, podle nichž může být tento přístroj (byť po omezenou dobu) používán při teplotě až -20°C po předchozím skladování při teplotě přesahující 0°C. Podle názoru zdejšího soudu byly tyto podmínky použití přístroje splněny: celková doba silniční kontroly podle výpovědí svědků netrvala déle než 20 - 25 minut a přístroj byl přivezen autem jinou hlídkou policie: je přitom značně nepravděpodobné, že by teplota v tomto autě klesla pod bod mrazu. Konečně pokud jde o nesprávný údaj v čase a datu uvedený na výstupu z tiskárny přístroje Alcotest (zápisu o dechové zkoušce), z vyjádření výrobce přístroje vyplývá, že přístroj Alcotest měří nezávisle na tiskárně, tudíž nesprávné nastavení časového údaje na tiskárně nemá žádný vliv na naměřené hodnoty. Z protokolu o podání vysvětlení policistou M. pak navíc plyne, že žalobci byla hodnota před vytištěním ukázána na displeji přístroje. Míří-li snad touto námitkou žalobce k tomu, že naměřená hodnota nebyla jeho, ale týkala se jiného řidiče, jde o námitku značně spekulativní a to i vzhledem k tomu, že žalobce podle svědeckých výpovědí dýchal do přístroje několikrát, než se mu podařilo dýchnout správně a přístroj ukázal naměřenou hodnotu. Nejvyšší správní soud proto zastává názor, že ani nesprávný časový údaj na zápisu o dechové zkoušce nemůže svědčit o nefunkčnosti použitého přístroje Alcotest.

Další námitky žalobce se týkaly dechové zkoušky provedené detekčními trubičkami. Ze zjištěného skutkového stavu vyplývá pouze to, že zkouška detekčními trubičkami byla provedena, není ale zřejmé kdy a s jakým výsledkem. Nejvyšší správní soud v první řadě souhlasí se závěry krajského soudu, že provedení této zkoušky ani její výsledek nemají žádný vliv na spáchání přestupku, který je žalobci kladen za vinu. Zkouška detekčními trubičkami nebyla při shledání viny brána v potaz, žalovaný vycházel pouze ze zkoušky přístrojem Alcotest, která pro shledání viny zcela postačuje. Není proto rozhodné, zda policisté ohledně průběhu zkoušky detekčními trubičkami vypovídali rozporně před správním orgánem a před soudem, přičemž Nejvyšší správní soud nesouhlasí se názorem žalobce, že by kvůli rozporu v této části výpovědi měl krajský soud považovat za nevěrohodnou celou výpověď obou policistů (to však s výhradou hodnocení celkové věrohodnosti výpovědí všech svědků před soudem provedenou výše).

I kdyby zdejší soud přistoupil na tvrzení žalobce, že zkouška detekčními trubičkami byla provedena před zkouškou přístrojem Alcotest a že byla negativní, nemůže to zpochybnit závěr o vině žalobce učiněný žalovaným. Nejvyšší správní soud sice nesouhlasí s názorem žalovaného, že policisté jsou oprávněni provádět opakované dechové zkoušky, neboť to zákon nezakazuje (takový názor je zcela v rozporu s maximou stanovenou v čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a v čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod), avšak v projednávaném případě k pochybení policie a k vybočení ze zákonných mezí nedošlo. Postup policistů při provádění silniční kontroly v sobě nenese prvky šikanózního jednání nebo libovůle (žalobce nebyl svévolně a bezdůvodně podrobován opakovaným dechovým zkouškám tímž způsobem). Naopak pokud žalobce vzbuzoval v policistech podezření, že řídí motorové vozidlo pod vlivem alkoholu (způsobem jízdy, lesklýma očima), lze považovat za přiměřené, pokud pro jistotu provedli dechovou zkoušku oběma dostupnými způsoby (trubičkami a přístrojem) a nespokojili se pouze s jedním. Podstatné je navíc to, že žalobce obě zkoušky podstoupil dobrovolně a neprotestoval

proti nim. Nadýchal-li pak alespoň v rámci jedné z nich pozitivní hodnotu obsahu alkoholu v krvi, vznikla mu povinnost podrobit se lékařskému vyšetření.

Další námitky se týkaly toho, že žalobce neodmítl lékařské vyšetření. Ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že poté, co žalobce nadýchal hodnotu 0,97 ‰, byl policistou M. vyzván k tomu, aby se podrobil lékařskému vyšetření. Žalobce (ačkoliv výslovně vyšetření neodmítl a dle výpovědí svědků se choval vstřícně se snahou vzniklou situaci řešit) podmínil absolvování vyšetření tím, že nejprve odveze svoji spolujezdkyni B. Š., protože jí byla zima, a poté se dostaví k odběru krve. To mu policisté ze zřejmých důvodů neumožnili a trvali na lékařském vyšetření. Následně policista H. žalobci sdělil, že ho k vyšetření násilím nutit nemohou. Žalobce z tohoto sdělení dle svých slov dovodil, že je tedy vše v pořádku.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu nejprve žalobce podmínil svou účast na lékařském vyšetření nesplnitelnou podmínkou, a poté, co mu nebylo vyhověno, lékařské vyšetření neabsolvoval. Takové chování lze bezpochyby označit za odmítnutí podrobit se lékařskému vyšetření, jak jej ostatně kvalifikoval už krajský soud. Nejvyšší správní soud nesdílí přesvědčení žalobce, že by tento závěr odporoval § 35 odst. 1 a 2 občanského zákoníku, neboť projev vůle žalobce byl zcela jasný a měl-li žalobce jiný záměr, dostatečně jej neprojevil. Tvrdí-li žalobce, že z jeho výpovědi a výpovědi svědkyně Š. vyplývá, že žalobce nebyl policisty jednoznačně vyzván k lékařskému vyšetření, nezakládá se toto tvrzení na pravdě. Žalobce se sice ve svých výpovědích touto otázkou výslovně nezabýval, svědkyně Š. však jak při výslechu před správním orgánem dne 5. 4. 2002, tak při výslechu před soudem dne 25. 2. 2010 jednoznačně uvedla, že policisté vyzvali žalobce, aby se podrobil odběru krve. Žalovaný a ani soud proto neměli důvod se touto otázkou blížeji zabývat.

Na povinnost žalobce podrobit se lékařskému vyšetření nemělo vliv ani sdělení policisty H.: žalobce byl jednoznačně vyzván k tomu, aby se podrobil lékařskému vyšetření. Pokud mu pak bylo sděleno, že násilím k vyšetření nucen nebude, nelze z toho usuzovat, že byl své povinnosti účasti na vyšetření zproštěn. Tvrzení o uvedení žalobce v omyl (ať už sdělením policisty H. nebo tím, že údajně nebyl poučen o následcích nepodrobení se lékařskému vyšetření) pak pokulhává hned na několika nohách. Za prvé, žalobce si jako řidič motorového vozidla měl být své povinnosti vyplývající z § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu vědom, zákon zde žádnou speciální poučovací povinnost neukládá. Za druhé, jak správně poznamenal krajský soud, žalobce byl v době spáchání přestupku držitelem řidičského průkazu téměř dvacet let – lze jej proto považovat za zkušeného řidiče, kterého by podobné sdělení policisty nebo absence poučení neměla nijak ovlivnit. Za třetí, žalobce po provedených dechových zkouškách před skončením silniční kontroly podepsal oznámení přestupku, na němž je jeho přestupkové jednání popsáno. Pokud by snad z dosavadního průběhu kontroly nebo ze sdělení policisty H. nabyt předsvědčení, že se lékařskému vyšetření podrobovat nemusí, bylo by logické, aby se proti takovému oznámení ohradil. Pokud jej však podepsal, lze jen těžko věřit tomu, že odjel se svou spolujezdkyní domů s klidným srdcem, že se ničeho nedopustil a že je vše v pořádku.

Pokud žalobce tvrdí, že s žalobcem jednal převážně policista M., kdežto policista H. stál vedle, má nepochybně pravdu. Zdejšímu soudu však není zřejmé, co z této skutečnosti dovozuje ve vztahu k otázce své viny, ani ve vztahu k údajnému tvrzení krajského soudu, že oba policisté byli po celou dobu jednání s žalobcem přítomni (z tvrzení, že policista H. stál vedle, lze dovodit,

že byl kontrole přítomen, tj. neodešel nebo neodjel pryč, avšak zpočátku se bezprostředně nepodílel na průběhu dechových zkoušek).

Nejvyšší správní soud konečně nesdílí ani názor žalobce, že policisté porušili § 6 odst. 1 zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, a zasáhli do práv spolujezdkyně způsobem, který překročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného policisty. Takový zásah policisté nemohli způsobit ani tím, že vyzvali žalobce k absolvování lékařského vyšetření, ani tím, že mu nedovolili odvézt spolujezdkyni domů. Situaci spolujezdkyně mohl žalobce nepochybně vyřešit i jinými prostředky, např. přivoláním taxi, zvolil-li místo toho neúčast na lékařském vyšetření, musel si být vědom, že se dopouští přestupkového jednání. Byla to však pouze a jen jeho volba. Nejvyšší správní soud se proto domnívá, že postup policie neporušil ani zákon č. 283/1991 Sb., ani právo B. Š. na zdraví (úkony policistů ostatně vůbec nebyly namířeny vůči spolujezdkyni žalobce, ale výhradně vůči němu samotnému). Nález Ústavního soudu ze dne 9. 2. 1998, sp. zn. IV. ÚS 154/97, který žalobce v této souvislosti uvádí, pak nelze na věc aplikovat, neboť se týká zcela rozdílného problému střetu práva na ochranu osobnosti a práva na šíření informací.

Žalobce kasační stížností napadl i výrok II. rozsudku krajského soudu týkající se nákladů řízení, avšak neuvedl žádnou bližší argumentaci. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvody pro zrušení tohoto výroku z úřední povinnosti, musel tento výrok v kasačním řízení obstát.

Z uvedených důvodů zamítl Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou. O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. srpna 2010

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu